

med denne Verdens Syn at bestille, og kan da uden dette Syn være en meget udmærket Dommer. Skifteforvalteren skal leve i den hvre Verden, skal beskæftige sig med Folk, han skal ved mange Leiligheder kunne see igjennem dem, og det kan han ikke, naar han er endog blot legemlig nærhuet. Det er ganske forskjelligartede Egenstaber, der udfordres til disse Stillingen, og det at paatvinge Dommeren eller Landsoverretsassessoren Skifteforretninger, naar han ikke finder sig skiftet dertil, er en haard og ubillig Syn — det bør man ikke gjøre, det er at fordærve Institutet. Dersom det var den rette Veie at gaae, saa seer jeg ikke, hvortil dette Lovforslag behøvedes, og jeg troer da, at man strengt taget kunde sige, at dette Lovforslag ikke angik Andet end en Udvidelse af Antallet af Assessorerne i Landsoverretten. Saavidt jeg nemlig forstod den ærede Minister, er den Forandring, han vil have gjort, egentlig den, at Virksomheden for de Assessorer, der blive anvendte som Skiftecommissairer, skal være i 4 Aar istedetfor i 2. Det var det, hvortil han hovedsagelig støttede sig; der er jo ogsaa nogle andre Bestemmelser, som ganske vist medføre nogen Afvigelse fra det nuværende Forhold, men det var dog dette Punkt, hvortil han især støttede sig. Med Hensyn til Forandringen af 2 Aar til 4 troer jeg, at der ikke behøves nogen Lov; det er af det Slags Forandringer, som jeg antager maae kunne stee uden Lov, og den Deel af Loven er altsaa slet ikke nødvendig. Den ærede Minister har stillet de 4 Aar ind mellem følgende to Rækker af Argumenter; han har sagt: paa den ene Side behøver en Assessor, som gaaer over til Skifteforvaltningen, nogen Tid, før han er tilbørlig inde i disse Forretninger, og naar de 2 Aar ere omme, saa har han opsamlet en temmelig betydelig Masse af Sager, som han har at afgjøre, efterat han træder ud; netop naar han ved den vundne Erfaring vilde være bedst skiftet til at arbejde Sagerne rask igjennem, saa lader han Forretningerne. Derfor udvider den høitærede Minister Tiden til 4 Aar, men han lader den ikke gaae ud over de 4 Aar, hvori der er vundet denne store Dydighed og Erfaring, som jeg skal erkjende har sin meget store Betydning — jeg skal ret strax komme tilbage

derpaa — men han siger: lader man de Paa-gjældende blive længere end disse 4 Aar, saa vilde de blive sløve i denne Forretning. Jeg troer imidlertid, at den ærede Minister vil indrømme mig, at der i denne Maade at fremstille Sagen paa ligger noget overordenlig Vilkaarligt. At den, som tiltræder Skifteforvaltningen, fra Begyndelsen af er udant med disse Forretninger, derom kan ingen Tvivl være, men at 4 Aar skulde være den Tid, som allerede havde udtømt hans Interesse for Sagen, og skulde være den, hvori denne paa Publikums Bestyrelse vundne Erfaring skulde have udøvet sin Virkning, hvorefter Publikum atter paany skulde være en Prøveklud for uerfarne Mand i Forretningerne, forekommer mig ikke at være rigtig. Jeg er overbeviist om, at en langt længere Tid vilde være meget mere passende, om jeg end meget villig skal indrømme, at der saavel med Hensyn til disse Forretninger, som med Hensyn til Dommerforretninger kan komme den Tid, da den Vedkommende kan blive sløv. — Det forekommer mig, at man har opfattet hele denne Sag fra et urigtigt Standpunkt; man har ikke kunnet frigjøre sig fra Landsoverretten som Skiftecommissiion, og nu har man blot prøvet paa, hvorledes man kunde omdanne lidt paa dette Forhold uden at trænge ind i Sagens egentlige Natur. Jeg troer, at den ærede Minister vil indrømme mig, at der for at blive en dygtig Skifteforvalter udfordres fuldkommen saa megen administrativ Dydighed som legislativ Indsigt. Skifteforvalteren vil indenfor et meget snevert Omraade kunne have den fornødne juridiske Dydighed, især dersom man, hvad der forekommer mig at være det Naturlige, ikke stillede Skifteforvaltningen i Rjøbenhavn under Høiesteret, men, ligesom alle de øvrige Skifteforvaltere i hele Landet, under Landsoverrettens Tilsyn. Derved vil man ogsaa komme bort fra at behøve en Domstol for at give en Skiftedecision, man vilde komme bort fra en meget betydnende og behyrkende Foranstaltning ved mange simple Sager, naar denne Skiftedecision blev givet, som den bliver givet overalt i Landet, af en enkelt Mand. Naar den da kunde appelleres videre, vare vi jo paa et langt mere naturligt Grundlag. Der har været meget Spørgsmaal om, hvad man skulde